

Małgorzata Tuszyńska, Mirosław Pietrzak

Opalenie, st. 3, gm. Gniew, woj. gdańskie, AZP 24-45/-

Informator Archeologiczny : badania 30, 227

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

stanowisku okazał się obiekt nr 3, interpretowany jako półziemianka. Wystąpiła w nim bardzo duża ilość ceramiki, zachowanej przeważnie w dużych fragmentach (niektóre ornamentowane), oraz połupane i częściowo nadpalone kości zwierzęce, duże fragmenty rogu jelenia i krzesiwo żelazne, wydatowane na wiek XI. Na dnie obiektu odsłonięto pozostałości paleniska wyłożonego przepalonymi kamieniami. Ziemiańska w końcowym etapie użytkowania prawdopodobnie uległa spaleniowi, za czym zdaje się przemawiać warstwa spalenizny w górnym poziomie obiektu.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ w Ostrołęce.
Badania będą kontynuowane.

OPALENIE, st. 3,
gm. Gniew,
woj. gdańskie,
AZP 24-45/-

- osada z okresu halsztackiego
- osada z okresu wpływów rzymskich
- osada wczesnośredniowieczna

Ratownicze badania wykopaliskowe w związku z podjętymi w 1995 r. pracami niwelacyjnymi, przeprowadzone we wrześniu przez mgr mgr Małgorzatę Tuszyńską i Mirosława Pietrzaka (Muzeum Archeologiczne w Gdańsku). Finansowane przez PSOZ. Pierwszy sezon badań. Stanowisko odkryte w trakcie badań powierzchniowych w latach 60. jest wpisane do rejestru zabytków woj. gdańskiego. W sezonie 1996 przebadano powierzchnię 136 m².

Stanowisko zostało w znacznej mierze zniszczone już na początku XX w. (doby, rekultywacja ciężkim sprzętem mechanicznym). Odkryto 7 uszkodzonych obiektów: dwie półziemianki, 4 jamy i palenisko, oraz kilkanaście śladów po słupach (?). Półziemianki i palenisko pochodziły z wczesnego średniowiecza. W jednej jamie znaleziono ceramikę z okresu halsztackiego, w tym cienkościenną, czernioną miskę z kością zwierzęcą w środku. W przypadku trzech pozostałych jam, zachowanych w partiach przydennych, nie udało się sprecyzować chronologii. Nie natrafiono na obiekty z okresu wpływów rzymskich, natomiast znajdowano luźno ceramikę z tego okresu. Pozyskano bogaty materiał kostny ssaków i ryb. W jednej z półziemianek (obiekt nr 6 o wymiarach 330 x 160 cm) znaleziono m.in. trójwarstwowy, jednostronny grzebień rogowy (kościanny?) o zakończeniach w kształcie stylizowanych sylwetek zwierzęcych.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.
Badania będą kontynuowane.

OPOKI, st. 7,
gm. Aleksandrów Kujawski,
woj. włocławskie,
AZP 43-43/76

- domniemane wczesnośredniowieczne grodzisko stożkowate – weryfikacja negatywna
- Badania weryfikacyjno-konserwatorskie, przeprowadzone w lipcu przez prof. dr. hab. Leszka Kajzera (Instytut Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego i PSOZ Włocławek). Finansowane przez Wojewodę Włocławskiego. Pierwszy sezon badań. Wykonano ciągi odwiertów oraz założono wykopy sondażowe.

Celem badań było zweryfikowanie kwalifikacji stanowiska jako tzw. grodziska stożkowatego z drewnianą wieżą obronną w centrum. Badania wykazały, że w Opokach nigdy nie powstało założenie obronne, które można by określić jako grodzisko – teren podlegał jedynie intensywnej penetracji osadniczej w okresie od neolitu aż do wczesnego średniowiecza.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w PSOZ we Włocławku.
Badania nie będą kontynuowane.

OPOLE-Ostrówek, st. 1,
AZP 89-37/-

- grodzisko wczesnośredniowieczne (XI-XII w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe i nadzory nad pracami ziemnymi, przy gmachu urzędu wojewódzkiego w Opolu, przeprowadzone we wrześniu przez mgr. Krzysztofa Spychałę (PSOZ Opole). Konsultacja naukowa prof. dr. hab. Bogusław Gediga. Przebadano powierzchnię 40 m².

W wykopie o wymiarach 10 x 4 m i głębokości 5 m odkryto nawarstwienia kulturowe i konstrukcje drewniane. W układzie konstrukcji wydzielić można 2 zespoły: pierwszy był zapewne ciągiem komunikacyjnym wyłożonym grubymi dranicami, drugi – fragmentem wierca budynku (narożnik), składającym się z 3 warstw belek ułożonych pod kątem prostym. W warstwie kulturowej i wśród belek konstrukcji znaleziono liczne ułamki naczyń glinianych, drewniane luczywka, fragmenty kości zwierzęcych, przedmioty żelazne (gwoździe, odkowiaki, skuwka). Ponadto znaleziono drewniane wrzeciono, żelazną sprzączkę i prawie cały